

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 161.

Anden Session.

47de Møde.

Onsdagen den 11te December.

(Fortf.)

F. N. Hansen: De væsentligste Indvendinger, som ere gjorte mod dette Forslag, ere to. Den ene gaaer ud fra, at man mener, at Embedsmændene kunne være ligesaa gode Familiefædre som Andre og kunne antages at ville sørge ligesaa vel for deres Efterladte som enhver Anden, og at det derfor vilde være et utilbørligt Brud paa deres Frihed, naar man vilde nøde dem til at sætte i Enkekassen. Men jeg maa i denne Henseende bemærke, at Staten har en Ret over Embedsmændene, som den ikke har over nogen Anden; dersom en Anden selv vil sulte eller selv vil leve herligt, men derimod lade sin Kone og sine Børn sulte efter hans Død, kan Staten ikke sætte sig derimod; med Embedsmanden har Staten derimod Haand i Hanke, og jeg finder det da meget rigtigt, at den, forsaavidt det kunde være muligt, at Embedsmanden vilde blot sørge for sig selv og mindre bære Omsorg for sine Efterladte, i saa Fald sørger for, at ogsaa hans Efterladte, saavidt det er muligt, efter hans Død forblive i en nogenlunde passende Stilling, saa at de ikke aldeles skulle rykkes ud af den Samsundskreds, til hvilken de hørte, medens Manden levede. Jeg maa som den, der er Præst, og som den, der ogsaa er tvungen til at sikke min Enke Pension efter min Død, dog anerkjende dette for et stort Gode, og jeg tør troe, at Enhver, der har virkelig Følelse for Kone og Børn, og som mere ønsker, at det maa gaae dem vel ogsaa efter hans Død, end at de kunne leve godt, saalænge de leve med hinanden, saalænge Manden og Konen leve sammen, maa med Glæde gaae ind paa denne lille Tvang, som

Staten kan synes herved at paalægge Embedsmændene, der jo ere vantede til at maatte bøie sig under Tvang og Befaling i mange andre og væsentligere Anliggender.

Grundtvig: Jeg vil blot erindre om, at man dog vel kunde være ligesaa god Familiefader, fordi man helst vil gjøre frit, hvad man gjør, og jeg skulde derfor ogsaa, skjøndt det vistnok er ganske sandt, at Staten har en anden Magt, og derfor vistnok ogsaa kan tiltage sig en anden Ret over Embedsmændene end over Andre, mene, at alt dette hænger sammen med den gamle Synsmaade, som man helst skulde aflægge, med den Synsmaade, at Embeder er Noget, der, som egentlige Levebrød, altid skulle søges af en Mængde, og at man jo altsaa maa raade for, paa hvad Betingelse man vil give dem bort, istedetfor at det bliver den rette Synsmaade, at Staten maa søge dygtige, troe og flittige Embedsmænd, og da indgaae paa de Betingelser, som de stille.

Da ingen Flere begjærede Ordet, skred man til Afstemning, hvorved:

1. Forslag af Frølund od. § 1:

Mellem „Forsørgelsesanstalt“ og „at“ indskydes: „saafremt han der, efter de for denne Anstalt gjældende Regler, kan antages.“ forkaftedes med 42 Stemmer mod 18.

2. § 1 saalydende:

Enhver ifølge Pensionsloven pensionsberettiget, i Embede eller paa Wartpenge staaende, Embedsmand, der ikke har fyldt det 70de Aar, er pligtig i den, af Statskassen garanterede danske Livrente- og Forsørgelsesanstalt at sikke sin Enke en ved hans Død indtrædende livsvarig Overlevelsesrente af idetmindste $\frac{1}{3}$ af sine, ved Pensionsberegning ifølge samme Lovs